

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Pardubicích, [redacted] rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu J. [redacted] a soudkyní [redacted] a [redacted] Venclové ve věci **žalobce** zastoupeného [redacted], advokátkou, se sídlem [redacted], proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje, se sídlem Komenského 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.1.2006, č.j. KrÚ [redacted]

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4.1.2006, č.j. KrÚ [redacted] se pro vady řízení **zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právní zástupkyně náklady řízení ve výši 4.938,50 Kč, a to ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného č.j. KrÚ [redacted] ze dne 4.1.2006 bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč, odboru obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“) č.j. [redacted] a odvolání žalobce do rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zamítnuto.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 14.11.2005 podle § 53 odst. 2 zák.č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), když žalobce žádal o vydání koncese pro obor „poskytování technických služeb k ochraně majetku a osob“. Dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesplnil žalobce zvláštní podmínku provozování živnosti podle § 7 živnostenského zákona, tj. odbornou

způsobilost. Dle správního orgánu I. stupně není vysvědčení o maturitní zkoušce vystavené na Gymnáziu v Přelouči dne 29.5.1986, kde jako jeden z maturitních předmětů je uveden předmět základy elektrotechniky a na zadní straně vysvědčení je uveden doplňující text týkající se absolventa gymnázia s odbornou přípravou v základech elektrotechniky, dostatečným dokladem prokazujícím odbornou způsobilost v oboru ve smyslu přílohy č. 3 živnostenského zákona písm. b), kdy je požadováno úplné střední odborné vzdělání v oboru nebo v příbuzném oboru a dva roky praxe v oboru.

Správní orgán I. stupně přitom vycházel z vyjádření Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru školství, mládeže a sportu č.j. KrÚ 20450/2005 OŠMS ze dne 21.11.2005, dle něhož mělo studium oboru na gymnáziu v předmětu ZVOP malou hodinovou dotaci v porovnání s hodinovou dotací a počtem odborných předmětů na odborné škole. Správní orgán I. stupně se řídil uvedeným vyjádřením v souladu s § 52 odst. 2 živnostenského zákona.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vydaném k odvolání žalobce ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, kterou opřel o následující žalobní body:

Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo vydáno v rozporu se zásadou rozhodování na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci podle § 32 odst. 1 zák. č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) a § 3 odst. 4 a § 46 správního řádu, když žalobce má dále za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou zákonnosti zakotvenou v čl. 2 odst. 3 Ústavy v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, kdy správní orgány musejí ve správním řízení postupovat vždy v souladu se zákony a jinými právními předpisy.

Žalobce tvrdí, že vysvědčení o maturitní zkoušce složené dne 29.5.1986 na Gymnáziu v Přelouči je veřejnou listinou a osvědčuje, že žalobce „jako absolvent gymnázia s odbornou přípravou v základech elektrotechniky – 26 – může ihned nebo po určitém zapracování vykonávat funkce v oboru své odborné přípravy, pro které se požaduje úplné střední vzdělání (dříve i úplné střední odborné vzdělání)“, což vyplývá ze znění textu doložky, kterou je opatřena zadní strana vysvědčení. Žalobce zdůrazňuje charakter vysvědčení jako veřejné listiny, u níž se předpokládá správnost jejího obsahu, tzv. „presumpce správnosti“, pokud není prokázán opak. Dle názoru žalobce nebylo stanoviskem Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru školství, mládeže a sportu ze dne 21.11.2005, č.j. KrÚ 20450/2005 OŠMS prokázáno, že žalobce nesplnil zvláštní podmínku pro provozování živnosti ve smyslu § 7 živnostenského zákona. Žalobce odkazuje na skutečnost, že stanovisko Krajského úřadu Pardubického kraje se týká toliko hodinové dotace, avšak nevypořádává se s doložkou uvedenou na zadní straně maturitního vysvědčení. Z napadeného rozhodnutí není patrné, jakými konkrétními úvahami se správní orgány při hodnocení přiloženého důkazního materiálu řídily. Mimo to má žalobce za to, že dotčené vyjádření bylo vydáno věcně nepříslušným správním orgánem, když náplně a zaměření studijních oborů stanovuje Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a pouze tento orgán by mohl úspěšně zpochybnit obsah vysvědčení jako veřejné listiny.

Na podporu svých tvrzení doložil žalobce vysvědčení o maturitní zkoušce ze dne 8.5.1961, které bylo vydáno Gymnáziem v Chrudimi, když toto vysvědčení, týkající se osoby od žalobce odlišné, je na zadní straně opatřeno doložkou podle § 8 zák.č. 29/1984 Sb., o opatřeních v soustavě základních a středních škol, o tom, že absolvent gymnázia s odbornou přípravou v základech programování může ihned nebo po určitém zapracování vykonávat funkce v oboru své odborné přípravy, pro které se požaduje úplné střední vzdělání (dříve i úplné střední odborné vzdělání).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na právním názoru prezentovaném v napadeném rozhodnutí. Zejména zdůraznil, že se jedná o koncesovanou živnost, na jejíž provozování jsou živnostenským zákonem kladeny přísnější nároky a že posuzování dosažení úplného středního odborného vzdělání je svěřeno živnostenskému úřadu. Jako přílohu vyjádření předložil žalovaný interní sdělení ze dne 5.4.2006 vyhotovené Krajským úřadem Pardubického kraje, odborem školství, mládeže a sportu. Z tohoto interního sdělení je zřejmé, že autor sdělení zpochybňuje, zda vůbec bylo gymnázium zmocněno k tomu, aby zadní stranu vysvědčení opatřilo onou doložkou, neboť zák. č. 63/1978 Sb., o opatření v soustavě základních a středních škol, ani zákon č. 29/1984 Sb., o soustavě základních škol, středních škol a vyšších odborných škol, ani vyhláška č. 124/1984 Sb., o středních školách, takové zmocnění k vydání doplňujícího textu na zadní straně vysvědčení neobsahuje. V interním sdělení je zdůrazněno, že pojem úplné střední odborné vzdělání bylo do školského zákona zařazeno až novelou zákona č. 29/1984 Sb., o soustavě základních škol, středních škol a vyšších odborných škol č. 171/1990 Sb., s účinností od 1.6.1990. Stejně tak živnostenský zákon v příloze č. 3 koncesované živnosti rozlišuje úplné střední vzdělání a úplné střední odborné vzdělání.

V replice k vyjádření žalovaného zopakoval žalobce svůj právní názor a podložil jej dopisem Veřejného ochránce práv ze dne 21.3.2006, z něhož vyplývá, že Veřejný ochránce práv je po předběžném posouzení věci toho názoru, že žalobce splnil podmínky požadované živnostenským zákonem pro získání koncese. Veřejný ochránce práv přitom zdůraznil, že v době vykonání maturitní zkoušky žalobce nebylo právně upraveno úplné střední odborné vzdělání, když tento pojem používá živnostenský zákon, a je tudíž třeba posuzovat vzdělání žalobce dle tehdejší platné a účinné právní úpravy.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů ve smyslu § 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), tj. z toho pohledu, zda zjištěný skutkový stav věci na základě předloženého vysvědčení, jímž žalobce odůvodňoval předpoklady splnění zvláštní podmínky pro provozování koncesované živnosti, byl žalovaným správně právně kvalifikován. S ohledem na to, že se jedná o právní posouzení skutkového stavu věci, byť žalobce v žalobě tvrdí nedostatečně zjištěný skutkový stav, správně se však jedná o zhodnocení zjištěného skutkového stavu, uvádí soud pouze stručně podstatné listiny obsažené ve správním spise žalovaného:

- Žádost o koncesi doručená správnímu orgánu I. stupně dne 14.11.2005. Jedná se o žádost žalobce, kdy jako předmět podnikání je uvedeno „poskytování technických služeb k ochraně majetku a osob“.
- Vysvědčení o maturitní zkoušce žalobce vydané dne 12.3.1968, které potvrzuje, že

žalobce absolvoval Gymnázium v Přelouči s tím, že maturitní zkoušku vykonal z předmětu „základy elektrotechniky“, když na zadní straně vysvědčení je uvedena doložka: „V souladu se zákonem č. 29/1984 Sb., o opatřeních v soustavě základních a středních škol, absolvent gymnázia s odbornou přípravou v základech elektrotechniky – 26 – může ihned nebo po určitém zapracování vykonávat funkce v oboru své odborné přípravy, pro které se požaduje úplné střední vzdělání (dříve i úplné střední odborné vzdělání)“.

- Posouzení dokladu o vzdělání vydané Krajským úřadem Pardubického kraje, odboru školství, mládeže a sportu ze dne 21.11.2005. Dle uvedeného posouzení neposkytuje maturitní zkouška žalobce ze základu elektrotechniky odborné elektrotechnické vzdělání. Posouzení obsahuje odkaz na § 8 odst. 2 zák. č. 29/1984 Sb., o soustavě základních škol, středních škol a vyšších odborných škol, podle kterého se úplné střední odborné vzdělání ukončuje úspěšným vykonáním maturitní zkoušky ve střední odborné škole nebo konzervatoři nebo ve středním odborném učilišti.
- Odvolání žalobce, v němž žalobce napadl posouzení jeho odborné způsobilosti.
- Rozhodnutí žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu a kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Žaloba je důvodná.

O žalobních námitkách uvážil soud následovně:

Soud opětovně zdůrazňuje, že se v dané věci jedná o právní názor na daný skutkový stav, tzn. o právní posouzení toho, zda žalobcovo maturitní vysvědčení je důkazem o splnění zvláštní podmínky odborné způsobilosti pro koncesovanou živnost v oboru „poskytování technických služeb k ochraně majetku a osob“, či nikoliv. Předně platí, že vysvědčení je třeba posuzovat podle platných a účinných právních předpisů v době, kdy bylo vysvědčení vydáno, tj. v platných a účinných právních předpisů k datu 29.5.1986. Tato skutečnost je odrazem obecného právního principu zákazu retroaktivity právních předpisů.

Podle § 15 odst.1 zák. č. 29/1984 Sb., o soustavě základních a středních škol (školský zákon), (dále jen „školský zákon“) je gymnázium všeobecně vzdělávací polytechnickou školou poskytující i odbornou přípravu. Přípravuje pro studium na vysokých školách a pro výkon některých odborných činností a povolání v národním hospodářství, správě, v kultuře a dalších oblastech včetně povolání dělnických.

Podle § 15 odst. 2 školského zákona trvá studium na gymnáziu čtyři roky a ukončuje se maturitní zkouškou.

Podle § 25 odst. 7 školského zákona stanoví Ministerstvo školství obecně závazným právním předpisem bližší podmínky ukončování studia ve středních školách; u středních zdravotnických škol v dohodě s Ministerstvem zdravotnictví.

Podle § 7 odst. 1 školského zákona poskytují střední školy žákům střední vzdělání a úplné střední vzdělání. Z uvedeného je patrné, že platný a účinný školský zákon rozlišoval toliko mezi středním vzděláním a úplným středním vzděláním, tedy žalobce neměl možnost dosáhnout v té době úplného středního odborného vzdělání, jak požaduje živnostenský zákon.

Podle § 8 odst. 2 školského zákona zahrnuje úplné střední vzdělání střední vzdělání obsahově širší a hlubší všeobecné polytechnické vzdělání a odbornou přípravu diferencovanou podle studijních oborů; získává se úspěšným vykonáním maturitní zkoušky ve střední škole.

Podle § 8 odst. 3 školského zákona je odborná příprava součástí výchovy a vzdělávání ve středních školách, v níž si žáci osvojují vědomosti a dovednosti umožňující kvalifikovaný výkon povolání a odborných činností; ukončuje se v učebních oborech úspěšným vykonáním závěrečné zkoušky, ve studijních oborech úspěšným vykonáním maturitní zkoušky

Jestliže gymnázium podle § 15 odst. 1 školského zákona zahrnuje odbornou přípravu, která podle § 8 odst. 3 školského zákona umožňuje kvalifikovaný výkon povolání, pak podle citovaného § 8 odst. 2 je tato odborná příprava zahrnuta maturitní zkouškou.

Dle § 25 odst. 7 školského zákona je stanoveno, že Ministerstvo školství stanoví obecně závazným právním předpisem bližší podmínky ukončování studia ve středních školách; u středních zdravotnických škol v dohodě s ministerstvy zdravotnictví. Tedy je otázkou, zda k datu 29.5.1986 bylo vydáno takový obecně závazný právní předpis Ministerstva školství, který by blíže vymezil okolnosti skládání maturitní zkoušky a jejího dosahu z odborných předmětů, které se vyučují na gymnáziu. V příloze č. 2 oddíl B vyhl. č. 124/1984 Sb., Ministerstva školství České socialistické republiky o středních školách, je pod č. 26 uveden studijní obor elektrotechnika, který odpovídá zaměření studijnímu oboru podle dosavadních předpisů pod názvem „základy elektrotechniky“. Jak vyplývá z úvodního ustanovení vyhl. č. 124/1984 Ministerstva školství České socialistické republiky o středních školách, tato vyhláška nebyla vydána k provedení ustanovení § 25 odst. 7 školského zákona a jak vyplývá z právního řádu platného a účinného v rozhodné době, citované zákonné ustanovení zůstalo zcela bez podrobnější právní úpravy. Jinou věcí jsou svým charakterem interní směrnice či nařízení.

Dále je podstatné objasnit, z jakého důvodu se v doložce vysvědčení hovoří o úplném středním odborném vzdělání. Tak podle § 11 zák. č. 186/1960 Sb., o soustavě výchovy a vzdělávání (školský zákon), (dále jen „předchozí školský zákon“) platilo, že střední odborná škola poskytuje mládeži úplné střední odborné vzdělání a potřebné vzdělání všeobecné a připravuje i k učitelství na mateřské škole, pro střední technické, ekonomické, zdravotnické, administrativní a jiné funkce z odvětvích národního hospodářství a kultury i pro studium na vysoké škole. Tedy je-li uvedeno v doložce na vysvědčení úplné střední odborné vzdělání, je třeba tím rozumět úplné střední odborné vzdělání, které podle předchozího školského zákona do 31.8.1978 poskytovala střední odborná škola. Podstatné je, že podle doložky je dáвано na roveň vzdělání získané na gymnáziu podle školského zákona s úplným středním vzděláním podle školského zákona a s úplným středním odborným vzděláním podle předchozího školského zákona, tedy na roveň se vzděláním, které poskytovaly odborně zaměřené střední školy, jejichž předmětem byla výuka elektrotechniky.

Soud potvrzuje správnost právního názoru žalobce potud, že maturitní vysvědčení je veřejnou listinou a jestliže má být popřeno to, co veřejná listina obsahuje, pak to musí být prokázáno důkazem z opaku a tím subjektem, který obsah veřejné listiny popírá, neboť, jak již bylo řečeno, veřejná listina je ze své podstaty nadána tzv. „presumpcí správnosti“ co do obsahu a dále tzv. „presumpcí pravosti“, co do původu listiny. Pro úplnost soud uvádí, že pojem veřejné listiny není v právním řádu ČR obecně upraven, důkazní síla veřejné listiny jako listiny vydané správními orgány v mezích jejich pravomoci je pro účely civilního soudního řízení vyjádřena v § 134 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Uvedené ustanovení je za pomoci analogie použitelné i pro jiné procesní úpravy, pro soudní řízení správní pak speciálně za použití § 64 s.ř.s. Z povahy veřejné listiny a z citovaného ustanovení o.s.ř. vyplývá, že není na žalobci jako účastníkovi správního řízení, aby předkládal důkazy správnímu orgánu o tom, že doložka na vysvědčení byla zapsána v souladu se zákonem a podle kterého zákonného ustanovení či ustanovení prováděcí vyhlášky, zejména soud zdůrazňuje, že by se jednalo o prokazování právních předpisů, nikoliv skutkového stavu věci, což je pro absurditu takového postupu vyloučeno. Je právě na správním orgánu, aby důkazem z opaku vyvrátil obsah doložky jako součásti veřejné listiny, či aby poukazem na konkrétní právní ustanovení dovedl překročení pravomoci správního orgánu při vydání takové doložky, pokud takové skutečnosti tvrdí. Skutečnost, že zákon ředitele školy k tomuto výslovně nezmocňoval, není sama o sobě důkazem, že byla doložka napsána v rozporu se zákonem, tím spíše, když žalobce v řízení před soudem doložil, že taková doložka skutečně nebyla excesem nebo praxí toliko Gymnázia v Přelouči a zejména, když význam doložky koresponduje s obsahem ustanovení § 8 odst.2, 3 školského zákona.

Jestliže živnostenský zákon požaduje úplné střední odborné vzdělání, je třeba z přechodných ustanovení jednotlivých školských zákonů vyložit, co lze podle předchozích předpisů považovat za vzdělání postavené na roveň střednímu odbornému vzdělání podle živnostenského zákona.

Dle přílohy č. 3 živnostenského zákona je k provozování koncesované živnosti v oboru poskytování technických služeb k ochraně majetku a osob vyžadováno úplné střední odborné vzdělání v oboru nebo v příbuzném oboru až dva roky praxe v oboru.

Podle školského zákona ve znění k datu vydání živnostenského zákona platilo, že podle § 7 odst. 1 školského zákona poskytují střední školy žákům střední odborné vzdělání, úplné střední vzdělání a úplné střední odborné vzdělání. Úplné střední odborné vzdělání přitom podle § 8 odst. 2 školského zákona ve znění k datu vydání živnostenského zákona se ukončovalo úspěšným vykonáním maturitní zkoušky ve střední odborné škole nebo ve středním odborném učilišti. Naproti tomu úplné střední vzdělání se ukončovalo úspěšným vykonáním maturitní zkoušky v gymnáziu. Podle školského zákona platného k datu vydání živnostenského zákona bylo možné získat úplné střední odborné vzdělání pouze na odborné střední škole nikoliv na gymnáziu.

Z uvedeného je zřejmé, že v dané věci je třeba vypořádat se s pojmem úplného středního odborného vzdělání a pojmy obdobnými označujícími dosažený stupeň vzdělání, když zákonodárce v různých etapách školských zákonů používal takové pojmy nestejnorodě a zejména je třeba zabývat se tím, na základě kterého konkrétního zákonného ustanovení, byl

by se jednalo o rámcové ustanovení, nikoliv o zmocnění výslovné právě a pouze toliko k tomuto účelu dané, byla vydána sporovaná doložka. Na druhé straně platí ustanovení čl.2 odst.2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze uplatňovat státní moc jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, z čehož vyplývá, že určitý zákonný rámec proto, aby sporovaná doložka mohla být považována za platnou součást veřejné listiny, je nezbytný.

Absenci naznačených právních úvah v žalovaném rozhodnutí nelze klást k tíži žalobce v tom smyslu, že byla jeho žádost o provozování koncesované živnosti, s odkazem toliko na nižší počet hodinových dotací v porovnání se střední odbornou školou, zamítnuta. Rozsah hodinové dotace vyplývá z povahy věci, když se jednalo o gymnázium a nikoliv o střední průmyslovou školu, avšak rozsah hodinové dotace sám o sobě nevyklučuje dosažení odborné způsobilosti žalobcem ve smyslu zvláštní podmínky živnostenského zákona.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje pro věc rozhodné právní úvahy ve shora naznačeném směru, tj. úvahy o tom, co je třeba rozumět vzděláním požadovaným živnostenským zákonem ve vztahu k době, kdy žalobce absolvoval gymnázium. Soud proto napadené rozhodnutí pro vady řízení, které spočívají v jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst.1 písm.a) podle § 78 odst.1 s.ř.s. zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení je žalovaný ve smyslu § 78 odst.4 s.ř.s. povinen řádně se vypořádat s právní povahou ukončeného vzdělání žalobce ve smyslu živnostenského zákona a zejména si musí být vědom důkazní síly veřejné listiny, nevyplyne-li z právní úpravy platné a účinné v době vydání vysvědčení vybočení z pravomoci správního orgánu při jejím vydání.

Naproti tomu argumentace žalobce o neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu věci není případná, neboť skutkový stav je prokázán v nezbytném rozsahu pro vydání rozhodnutí - žalobce absolvoval na gymnáziu a disponuje vysvědčením s doložkou určitého obsahu. Nedostatek, kterým trpí žalované rozhodnutí, se nachází čistě v rovině právního posouzení, jak již popsáno shora.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl ve věci plně úspěšný, neboť žaloba vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí v plném rozsahu, a má právo na náhradu nákladů řízení. Výše náhrady nákladů řízení se skládá z:

- soudního poplatku - 2.000,-- Kč (pol. 14 bod 2. písm.a) sazebníku k zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích);
- odměny za zastupování advokátem - 2.000,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby - § 11 vyhl. č. MSPR 177/1996 Sb., advokátní tarif);
- náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby - 150,-- Kč (2 x 75,-- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.);
- 19 % DPH

Celkem 4.938,50 Kč. Platební místo se opírá o ustanovení § 149 odst. 2 zák.č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

pokračování

-8-

Poučení: Tento rozsudek nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení. Proti pravomocnému rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích. K rozhodování o kasační stížnosti je příslušný Nejvyšší správní soud v Brně. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Nebude-li peněžité plnění splněno dobrovolně, lze se plnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

Nebude-li povinnost uložena k peněžitému plnění splněna dobrovolně, lze se jí domáhat nařízením výkonu rozhodnutí.

31. května 2006

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: